

L'ARTICLE DEL DIA

Jordi Solé Tura

Diputat i dirigent del PSC.

Un mal assumpte

L'adjudicació de freqüències radiofòniques que acaba de decidir la Generalitat demostra que a la Catalunya moderna, oberta i dialogant subsisteixen encara les pràctiques més rànies del caciquisme

Fa uns quants mesos va saltar l'escàndol de les concessions de freqüències de ràdio per part de la Xunta de Galícia perquè pràcticament totes havien anat a mans de grups afins al PP. Llavors es va dir que allò era entendre l'autonomia com una versió moderna del vell caciquisme i, tot i que hi va haver moltes protestes, no van servir de res, i en paus.

A Catalunya acaba de passar el mateix i no es parla de vell ni de nou caciquisme perquè sembla que aquí som més moderns, però el resultat és gairebé idèntic al de Galícia. És cert que a Catalunya, afortunadament, no som gaire proclius a l'insult polític desmesurat ni a les desqualificacions brutals. Però sota l'aparença d'una societat poc propícia a l'estridentia hi ha moviments de fons a vegades tan durs i tan esquinçats com els habituals que coneixem en altres llocs, pròxims o llunyans. No es donen cops amb el garrot a la mà però es poden causar profundes ferides amb guants de vellut si es maneja bé la tècnica. I el que ha passat amb el tema de les freqüències de ràdio és un cop certament dur perquè posa en relleu el costat més lleig d'una política que consisteix a utilitzar el poder no per servir el país sinó per afavorir interessos amics i marginar els que no són vistos com a tals.

El fet és que la major part de les concessions han anat a parar a mans d'empresaris i periodistes afins a Convergència o a grups empresarials que estan en tractes amb CiU per muntar un important complex de comunicació audiovisual. I tot això s'ha justificat, a més a més, en nom del foment i l'expansió de la nostra llengua catalana.

Sobre això vull fer tres consideracions. La primera és, precisament, la de la llengua. Que jo sàpiga la premsa en llengua catalana que es ven més a Catalunya és, amb gran diferència, l'edició en català d'aquest diari. Cal suposar, doncs, que el projecte de freqüències de ràdio que presentaven EL PERIÓDICO i **Joaquim M. Puyal** reunia els màxims requisits per a una bona programació en català. Malgrat això se li han concedit només tres dials d'àmbit local. I a una emissora en llengua catalana ja tan consolidada com és COM-Ràdio se l'ha deixat fora sense

cap pal·liatiu. Finalment, el principal beneficiari d'aquestes concessions no és precisament el principal paladí de l'ús mediàtic del català. Que no se'ns parli, doncs, de foment de la llengua catalana: en aquest assumpte, al Govern de la Generalitat no li importa gens ni mica.

La segona consideració es refereix a l'emissora a la qual se li han retirat concessions que ja tenia. Jo no sóc, ni de bon tros, un seguidor de la COPE, més aviat tot al contrari. Però em vaig sulfurar quan vaig sentir el president **Pujol** justificar la seva decisió d'expulsar-la de l'espai radiofònic català perquè "**diu mentides**". Si aquest és el criteri, bona nit i tapa't. De cop el president de la Generalitat se'ns converteix en censor i, a més a més, en censor executiu. Avui és la COPE, demà pot ser una altra emissora que no li agradi. Això és, purament i simplement, canviar la lògica del nostre sistema democràtic, barrejar la condició de governant amb la de jutge i introduir una forma de censura que no està prevista ni a la Constitu-

ció ni en cap de les nostres lleis.

La tercera consideració és més aviat una pregunta en veu alta: ¿com és possible un error polític tan descomunal? L'única resposta que trobo és la por de CiU de perdre les pròximes eleccions i, amb elles, perdre el seu actual poder mediàtic, basat fonamentalment en el sector públic.

Falten poques setmanes per celebrar les eleccions municipals i europees i pocs mesos per a les eleccions autonòmiques i crec que des de la Generalitat s'ha utilitzat aquesta adjudicació de freqüències de ràdio no només amb criteris partidistes sinó també amb la vista posada en la creació d'un grup mediàtic poderós per a un futur políticament incert. És el que el diputat del PSC **Josep M. Carbonell** sintetitzava amb la frase següent: "**Davant la proximitat d'una derrota a les pròximes eleccions autonòmiques i temorós de perdre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Jordi Pujol pretén ara constituir una corporació convergent de ràdio i televisió**".

Si això és així, les conseqüències de la por de CiU van molt més enllà de l'escàndol polític que s'ha muntat, perquè el que de veritat plantegen és si volem una societat plural i oberta en què capiga tothom, fins i tot els que no ens agraden, o si anem cap a una societat mediatitzada per uns quants, emparats en el poder polític.

Hem criticat molt el PP per la seva política mediàtica, per l'imperi partidista que està forjant. Però ara resulta que CiU, que també el critica, fa exactament el mateix. La diferència és que després dels entrebancs de **Miguel Ángel Rodríguez**, el PP utilitza per fer-ho Telefónica, una empresa formalment privada que el PP continua controlant per dalt, i CiU ho fa directament des del Govern prescindint olímpicament del Parlament de Catalunya i del Consell Audiovisual de Catalunya. Al final resultarà que en una societat catalana, que ens vanem de considerar més fina, més subtil, més oberta i més dialogant que altres, s'imposa també un caciquisme vell disfressat de nou, que s'omple la boca de proclames sobre la democràcia i el pluralisme i acaba en la pura i simple manipulació. Mal assumpte.

